

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ו

קונטרס 326

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מִתְחַוָּרָא, דְּכִלְהוּ כְּלִילָן בֵּיהּ בַּד אֲצִטְרִיךְ, וְהוּא חָפִי
עַל כִּלְא. כָּל גְּוֹנִין דְּלִתְפָּא, לֹא יִכְלִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא,
לְאַסְתְּרָא לִזְן חַוָּרָא, לְאוּכְמָא לְסוּמְקָא וְלִירוּקָא. וְהָא
בְּאַשְׁגְּחוּתָא חַד, כְּלָהוּ אֲתֵאֲחֶדָן וְאַסְתְּחִיין בְּחַוָּרָא.

גְּבִינֵי לֹא מִשְׁתַּפְּכִין, בַּר כַּד בַּעֲיִין גְּוֹנִין דְּחַוָּרָא
לְאַשְׁגָּחָא, בְּגִין דְּגְבִינֵין יְהִיבִין אֲתֵר לְאַשְׁגָּחָא,
לְכִלְהוּ גְּוֹנֵי. וְאִי אֵינֹן לֹא יְהִיבִין אֲתֵר, לֹא יִכְלִין
לְאַשְׁגָּחָא וְלְאַסְתְּפְּכָא. גְּבִינֵין לֹא קִיִּימִין, וְלֹא מִשְׁתַּפְּכִין
שְׁעֵתָא חָדָא שְׁלִימוּתָא, אֲלֵא פְקַחִין וְסִתְמִין, סִתְמִין
וּפְקַחִין, מִשּׁוּם עֵינָא פְקִיחָא דְקֵאִי עֲלֵייהוּ. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (יחזקאל א) וְהַחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוּב. וְהָא אוּקִימָנָא.

ספר מאורות הזוהר

בְּנִיזְקִין, קַל וְחֹמֶר לְנוּ שְׁאַנְחֵנוּ הַגּוֹרְמִים, שְׁיֵשׁ לְנוּ לְכַפּוֹת וְלִהְצִטְעַר בְּכַפְלִים. (סְתֵרִים
בְּהַקְדָּמָתוֹ)

ז) הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכַל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה וְכַל נְשֵׁמוֹת הַצְּדִיקִים נִמְצָאִים בְּמֵרוֹן כְּל"ג
בַּעֲמֹר בַּעַת הַהִילוּלָא קִדִּישָׁא שֶׁל רִשְׁב"י

הַרְבֵּי הַקְדוּשׁ רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטֶר, הָאֹר חַיִּים, זְכוּתוֹ נִגַן עֲלֵינוּ, הִנֵּה פַעַם אֶחָד
בְּהִילוּלָא פִּה עִיר הַקְדֵּשׁ צִפְתַּ תַּבְּנֶה וְתַכּוּנָן, וְכִשְׁעֲלָה לְמֵרוֹן וְהִגִּיעַ לְתַחֲמִית הַהָר
שְׁעוּלִים לְצִיּוֹן הַרְבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי, יָרַד מִתְחַמּוֹר וְהִיָּה עוֹלָה עַל יְדֵיו וְעַל רַגְלָיו,
וְכַל הַדָּרוֹף הִנֵּה נוֹעָה בְּבִהְמָה וְצוּעָק, הֵיכָן אֲנִי הַשֶּׁפֶל נִכְנַס, לְמָקוֹם אֵשׁ שְׁלֵהֲבַת קוּדְשָׁא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

כְּתִיב (ישעיה לג) **עֵינֶיךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם נְוָה שְׂאֲנֹן,**
וּכְתִיב (דברים יא) **תִּמְיֹד עֵינַי יי' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ**
מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְגו'. זֶהָא יְרוּשָׁלַם בַּעֲיָא כּוֹן, דְּכְתִיב,
 (ישעיה א) **צֶדֶק יִלִּין בָּהּ.** וּבְגִין כֶּךָ יְרוּשָׁלַם, וְלֹא צִיּוֹן.
 דְּכְתִיב, (ישעיה א) **צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדָּה וְגו',** דְּכֻלָּא רַחֲמֵי.

עֵינֶיךָ, עֵינֶיךָ כְּתִיב, עֵינָא דְעֵתִיקָא קוֹדִישָׁא, סְתִימָא
 דְּכֻלָּא. הַשְׁתָּא, עֵינַי יי' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, לְטָב
 וּלְבִישׁ, כְּמָה דְאַתְחַזִּי. (לְסוּמָקָא וְלִירוּקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגַּחוּתָא חֲדָא,
 בְּלָהוּ אִסְתַּחֲרוּ וְאַסְתַּחֲרִין בְּחַוָּרָא. גְּבִינוּי לֹא מִשְׁתַּכְּחִי, כִּד בַּעֲיִין גְּוֹנִין
 לְאַשְׁגַּחָא) בְּגִין כֶּךָ לֹא אֲתַקְיָמוּ בְּקִיּוּמָא תְּדִיר. וְהָתָם

ספר מאורות הזהר

בְּרִיךְ הוּא, וְכָל פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה הֵכָא, וְכָל נַשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׁמָה, וּבַעַת הַהִילּוּלָא
 הִיזָה שְׁמַח שְׁמַחָה גְּדוּלָה, עֵינַן שָׁם. (רַבֵּי שְׁמוּאֵל הַעֲלִיר גְּאָכִ"ד צָפַת בְּסוּף כְּבוֹד מְלָכִים)

(ח) בְּיוֹם ל"ג בַּעֲמֹר הִילּוּלָא חֲדָה וְשְׁמַחָה בְּעוֹלָם

הַטַּעַם שְׁבֻז' אָדָר, יוֹם פְּטִירַת מִשָּׁה רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, הוּא יוֹם אָבֵל וְצוּם, וּבְיוֹם
 ל"ג בַּעֲמֹר, יוֹם פְּטִירַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, הִילּוּלָא, חֲדָה וְשְׁמַחָה בְּעוֹלָם, לְפִי
 שְׁמִשָּׁה רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם כְּכֹה עַל יוֹם מוֹתוֹ וְלֹא חֲפִץ בּוֹ, מִטַּעַם שְׂרָצָה לְקִיָּם מַצּוֹת
 הָאֶרֶץ, לְכֹן הַפֵּל בּוֹכִין עַל מוֹתוֹ וּמִתְאַבְּלִין עֲלָיו. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁמַח בְּיוֹם
 מוֹתוֹ, וְעַמֵּד וּמַצְפֶּה עֲלָיו: שְׁאֲמַר הָאִידְנָא אִסְהַדְנָא עָלַי. דְּכָל יוֹמִין דְּקִיאִמְנָא, תְּאִיבְנָא

וְלַהֲזִין מִמֶּנּוּ, וְעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ
נִקְבּוּ, וְנִכְנָסִים בְּפֶתַח אֶחָד שֶׁנִּקְרָא
קָרִי, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב (ויקרא כו) וְאִם
תִּלְכּוּ עִמִּי קָרִי וְגו'. וְכַתּוּב,
וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחֶמֶת קָרִי. בְּאוֹתוֹ
רָגַז הַיּוֹצֵא מִהַפֶּתַח שֶׁל קָרִי.

וְאֵלֶּי הֵם שׁוֹטְטִים בְּלִילָה,
וּבְשָׁעָה שֶׁהַנְּשֻׁמוֹת יוֹצְאוֹת
לְעֹלוֹת לְהִרְאוֹת לְמַעְלָה, הֵם
יוֹצְאִים וּמְקַטְרְגִים בָּהֶם, וְלֹא
יְכוּלִים לְעֹלוֹת וְלַהֲרְאוֹת לְמַעְלָה,
פָּרַט לְאוֹתָם חֲסִידִים קְדוּשִׁים
עֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹקְעִים רְקִיעִים
וְאוֹרִים וְעוֹלָם, וְקְבוּצוֹת
הַשָּׂרִים הִלְלוּ יוֹצְאִים וּמוֹדִיעִים
דְּבָרִים כּוֹזְבִים לְבְנֵי אָדָם, וְנִרְאִים
לָהֶם בְּדַמְיוֹת אַחֲרוֹת, וְצוֹחֲקִים
עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁשׁוֹפְכִים זֶרַע,
וְנִקְרָאִים בְּעֲלֵי קָרִי, מִשּׁוֹם
שֶׁאוֹתָם שׁוֹיֹצְאִים מִפֶּתַח הַקָּרִי
גֵּרְמוּ לָהֶם. וּבְשָׁעָה שֶׁמִּתְאַבְּלִים
אֲמורִים וּפְדָרִים, אוֹתוֹ עֵשֶׂן הֵיחָה
מִרְוָה אוֹתָם וְזֶן אוֹתָם. כְּפִי כְבוֹדָם
כִּף מְזוּנָם מֵה שְׂרָאוֹי לָהֶם. וּבִזָּה
לֹא יֵצְאוּ וְלֹא מְשׁוֹטְטִים בְּאַרְץ
הַקְּדוּשָׁה.

עֲרַב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יב) וְגַם
עֲרַב רַב עָלָה אִתָּם. שְׁכַל אוֹתָן
קְבוּצוֹת שָׂרִים מִתְעַרְבִים בְּשִׁלְטוֹן
הַלִּילָה, וְלָכֵן לֹא שָׁמוּ אֶת תְּפִלַּת
עֲרַבִית חוֹבָה, שְׂאִין מִי שֶׁיְכוּל
לְתַקְנָהּ כְּמוֹ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הֵיחָה
בְּעַל (מטרה) הַמְשַׁכֵּן וּמִתְקַן אוֹתוֹ
כְּרֵאוֹי.

וְאִף עַל גַּב שֶׁהִיא רְשׁוּת, תְּפִלָּה
זוֹ הִיא כְּדֵי לְהִגָּן עֲלֵינוּ מִתּוֹךְ פֶּחַד
בְּלִילוֹת, מִתּוֹךְ פֶּחַד שֶׁל כְּמָה
צְדָדִים שֶׁל הַגִּיהֶנֶם, שֶׁהָרִי בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה טוֹרְדִים אֶת הַרְשָׁעִים
בְּגִיהֶנֶם עַל כָּל אֶחָד שְׁנַיִם מֵאַשֵּׁר
בַּיּוֹם. וְלָכֵן מְקַדְמִים יִשְׂרָאֵל
לוֹמַר "וְהוּא רַחוּם", שֶׁהוּא מִשּׁוֹם
פֶּחַד הַגִּיהֶנֶם. וְלֹא דִין אַחַר אֲסוּר

וְעֹלִין בְּחַד פֶּתַח דְּאֶקְרִי קָרִי, וְדָא אִיהוּ רְזָא
דְּכְתִיב, (ויקרא כו) וְאִם תִּלְכּוּ עִמִּי קָרִי וְגו',
וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחֶמֶת קָרִי, בְּהֵוָה
רוֹגְזָא דְנִפְיָא מִפֶּתַח דְּקָרִי.

וְאֵלֶּי אֵינּוֹן דְּמִשְׁטָטִי בְּלִילָא, וּבְשָׁעָתָא
דְּנִשְׁמַתִּין נִפְקִין לְסַלְקָא, לְאַתְחַזְזָא
לְעֵילָא, אֵינּוֹן נִפְקִין, וּמְקַטְרְגִין לּוֹן, וְלֹא יְכַלִּין
לְסַלְקָא וְלַאֲתַחַזְזָא לְעֵילָא, בַּר אֵינּוֹן חֲסִידֵי
קְדִישִׁין עֲלִיּוֹנִים, דְּאֵינּוֹן בְּקָעִין רְקִיעִים
וְאוֹרִים וְסַלְקִין. וְאֵלֶּי חֲבִילֵי טְהִירִין נִפְקִין,
וּמוֹדִיעִין מְלִין פְּדִיבִין לְבְנֵי נֶשָׂא, וְאַתְחַזְזִין
לּוֹן בְּדִיוֹקְנִין אַחֲרֵינִין, וְחִיִּיכָאן בְּהוּ, עַד
דְּאוֹשְׁדִין זֶרַעָא, וְאֶקְרוּן מְאִרְיָהוֹן דְּקָרִי, בְּגִין
דְּאֵינּוֹן דְּנִפְקִין מִפֶּתַח דְּקָרִי, גֵּרְמֵי לּוֹן.
וּבְשָׁעָתָא דְּמִתְאַבְּלֵי אֲמורִין וּפְדָרִין, הֵוָה
תְּנַנָּא הוּי רְוֵי לּוֹן, וְזֶן לּוֹן, כְּפּוּם יִקְרָא דְּלַהוֹן,
הַכִּי מְזוּנָא דְּלַהוֹן, מַה דְּאַתְחַזְזִי לּוֹן. וּבְהֵאֵי,
לֹא נִפְקִין, וְלֹא מְשֻׁטְטֵי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא.

עֲרַב: כְּמָה דְּאַתְּ אֲמַר, (שמות יב) וְגַם עֲרַב רַב עָלָה
אִתָּם, דְּכָל אֵינּוֹן חֲבִילֵי טְהִירִין, אֵינּוֹן
מִתְעַרְבֵי בְּשׁוֹלְטָנוּ דְּלִילָא. וְעַל דָּא לֹא
שׁוֹיְוִהָא חוֹבָא לְצִלוֹתָא דְּעֲרַבִיתָא, דְּלִית מְאֵן
דְּיְכִיל לְאַתְקַנָּא לָהּ פְּיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ הוּוּ מְאִרֵי
(מִדְּבָר) מִשְׁפָּנָא, וּמִתְקַן לִיה פְּדָקָא יְאוֹת.

וְאִף עַל גַּב דְּאִיהוּ רְשׁוּ, צִלוֹתָא דָּא אִיהוּ
לְאַגְנָא עָלָן מְגוּ פֶּחַד בְּלִילוֹת, מְגוּ
פֶּחַד דְּכְמָה סְטָרִין דְּגִיְהֶנֶם, דְּהָא בְּהֵיָא
שְׁעָתָא טְרִדֵי לְחִיִּיבֵיָא בְּגִיְהֶנֶם, עַל חַד תְּרִין
מִבְּיַמָּא. וּבְגִין כִּף, מְקַדְמֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימַר
וְהוּא רַחוּם, דְּאִיהוּ בְּגִין פֶּחַד דְּגִיְהֶנֶם.
וּבְשָׁפַת דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח פֶּחַד דִּינָא דְּגִיְהֶנֶם, וְלֹא
דִּינָא אַחֲרָא, אֲסִיר לְאַתְעָרָא לִיה, דְּאַתְחַזְזִי

לעוררו, שְׁנֵאָה שְׁהָרִי אֵין לוֹ רְשׁוּת לְשַׁבֵּת לְהַעֲבִיר אֶת הַדִּין מִהָעוֹלָם.

וּפְחַד שֶׁל קַטְרוּג הַנְּשׁוּמוֹת, כְּשִׁרְצוֹת לַעֲלוֹת לְמַעְלָה כְּדִי לְהִרְאוֹת לְפָנָי רְבוּנָם. וְלִכְּנֹן אֲנוּ מִקְדִּימִים "שׁוֹמֵר אֶת עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן". פְּחַד שֶׁל כְּמָה מִזִּיקִים וְקַטְרוּגִים שֶׁנִּמְצָאִים בְּלִילָה, וַיֵּשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְהִזִּיק לְמִי שִׁיּוּצָא הַחוּצָה מִשְׁעַר בֵּיתוֹ, וְלִכְּנֹן אֲנוּ מִקְדִּימִים "וַיִּשְׁמַר צְאֲתָנוּ וּבְאֲנֹו". וְעַל כֵּן זֶה, מִתּוֹף פְּחַד שֶׁל כָּל זֶה אֲנוּ מִסְּקִידִים הַגּוֹפּוֹת, הַרְוּחוֹת וְהַנְּשׁוּמוֹת לְמַלְכוּת הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁשְׁלִטוֹן הַכֹּל בְּיַדָּהּ, וְעַל זֶה תְּפִלַּת עֲרֻבִית כְּכֹל לִילָה וְלִילָה. עֲתָה שֶׁקָּרְבָּנוֹת וּמִזְבְּחוֹת לֹא נִמְצְאוּ, אֲנוּ עוֹשִׂים כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁאֲנוּ עוֹשִׂים עַל הַסּוּד הַזֶּה.

בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה, כְּשִׁמְתְּעוֹרְרַת רוּחַ צְפוֹן, מְכָה בְּכֹל אוֹתָם מְדוּרֵי הַרוּחוֹת הַרְעוּת, וְשׁוֹבֵר אֶחָד (סלע חוק) אֶת הַצֵּד הַאֲחֵר, וְנִכְנָס וּמְשׁוֹטֵט לְמַעְלָה וּמַטָּה, וְכֹל אוֹתָן קְבוּצוֹת שֶׁל מְחַבְלִים נִכְנָסוֹת לְמִקוֹמָן, וְנִשְׁבֵּר כְּחוֹן וְלֹא שׁוֹלְטוֹת. וְאִז הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצִּדִּיקִים בְּגַן עֵדֶן, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

כְּשָׁבָא הַבְּקָר, אוֹר הַנֵּר שֶׁשְׁלֵט בְּלִילָה נִגְנוּ מִלְּפָנָי אוֹר הַיּוֹם, וְאִז הַבְּקָר שׁוֹלֵט, וּמַעֲבֵר שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל הָעֶרֶב. (רא) הַבְּקָר הַזֶּה הוּא בְּקָר שֶׁל אוֹר רֵאשׁוֹן, הַבְּקָר הַזֶּה מְשַׁלֵּם טוֹב לְכָל הָעוֹלָמִים. מִמֶּנּוּ נִזְוָנִים עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. זֶה מִשְׁקָה אֶת הַגֵּן. זֹהִי שְׁמִירָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כָּאֵן הַסּוּד לְיודָעֵי מִדֵּין: מִי שְׁרׁוּצָה לְצֵאת לְדֶרֶךְ, יָקוּם בְּנֵגָה, וַיִּשְׁגִּיחַ בְּהַתְּבֻנָּנוֹת לְפִי שְׁעָה לְצַד מִזְרַח, וַיִּרְאֶה כְּמִרְאֵה אוֹתִיּוֹת שְׁמֹכוֹת בְּרָקִיעַ, זוֹ עוֹלָה זוֹ יוֹרְדָת, וְאֵלֶּה הֵם

דְּהָא לִית רְשׁוּ לְשַׁבֵּת לְאַעֲבָרָא דִּינָא מְעֻלְמָא. וּפְחַד דְּקַטְרוּגָא דְנִשְׁמַתִּין, כִּד פְּעָאן לְסַלְקָא לְעִילָא, לְאַתְחִזָּאָה קָמִי מְאֲרִיהוֹן. וּבְגִין כִּד אֲנָן מִקְדִּימִים, שׁוֹמֵר אֶת עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. פְּחַד דְּכְמָה מִזִּיקִין וְקַטְרוּגִין דְּמִשְׁתַּפְּחִי בְּלִילָא, וְאִית לוֹן רְשׁוּ לְנִזְקָא, לְמֵאן דְּנִפְיק מִתְּרַע בֵּיתִיה לְבָר, וּבְגִין כִּד אֲנָן מִקְדִּימִים, וְשׁוֹמֵר צְאֲתָנוּ וּבוֹאֲנוּ.

וְעַל כֵּן דָּא, מְגוֹ דִּחִילוֹ דְּכָל דָּא, אֲנָן מִפְּקִידֵינָן גּוֹפִין רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין, לְמַלְכוּתָא עֲלָאָה, דִּי שׁוֹלְטָנוּ דְּכֹלָא בִּידָהּ. וְעַל דָּא צְלוֹתָא דְּעֲרֻבִית, בְּכָל לִילָא וְלִילָא. הַשְׁתָּא דְּקָרְבָּנִין וּמִדְּבַחָן לֹא אִשְׁתַּכְּחוּ, אֲנָן עֲבָדֵינָן כָּל תְּקוּנֵינָן דְּאֲנָן עֲבָדִין עַל רְזָא דְנָא. בְּפִלְגֵנוּ לִילָא, כִּד רוּחַ צְפוֹן אֲתַעַר, בְּטַשׁ בְּכָל אֵינׁוֹן מְדוּרֵין דְּרוּחִין בִּישׁוּן, וְתִבְרַח חַד (מְנַרָא תְּקִיפָא) סְטָרָא אַחְרָא, וְעָאל וְשָׂאט לְעִילָא וְתַתָּא, וְכֹל אֵינׁוֹן (דָּר ק"ז ע"ב) חֲבִילֵי טְהִירִין עֵיילִין לְדוּכְתִּיָּהוּ, וְאַתְבַּר חִילִיָּהוּ וְלֹא שְׁלִטִין. וּכְדִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל לְאַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם צִדִּיקָא בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וְהָא אֲתַמַּר.

כִּד אֲתִי צְפָרָא, נְהוּרָא דְשְׁרָגָא דְשְׁלֵטָא בְּלִילָא, אֲתַגְנִיז מְקָמִי נְהוּרָא דִּימְמָא, כְּדִין בְּקָר שְׁלֵטָא, וְאַתְעַבֵּר שׁוֹלְטָנוּ דְּעֶרֶב, (וּכְדִין) הָאִי בְּקָר, אִיהוּ בְּקָר דְּאוֹר קְדָמָאָה, הָאִי בְּקָר, אֲשֵׁלִים טִיבוּ לְעֻלְמִין כְּלָהוּ. מְנִיָּה אֲתַזְנוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין. הָאִי אֲשֵׁקִי לְגִנְתָּא. הָאִי אִיהוּ נְטִירוֹ דְּכָל עֻלְמָא. הֵכָא רְזָא לְיודָעֵי מִדֵּין, מֵאן דְּבַעֵי לְמִיפְק לְאַרְחָא, יָקוּם בְּנֵגָה, וַיִּשְׁגַּח בְּאַסְתַּפְּלוּתָא לְפּוּם שְׁעֵתָא, לְסִטְר מִזְרַח, וַיַּחֲמִי כַחֲזוֹ דְּאַתְנוּן דְּבִטְשֵׁי בְּרַקִיעָא, דָּא סְלִיק וְדָא נְחִית. וְאַלִּין אֵינׁוֹן

התנוצצות האותיות שנקראו בהם שמים וארץ.
 אם הוא ידע בסוד אותן האותיות, שהם סוד השם הקדוש של ארבעים ושנים אותיות, ונזכרין פראי ברצון הלב, יראה תוף אור הנגה של הרקיע של שלש יודיים, שלש לצד ימין ושלש לצד שמאל, ושלש וי"ם שעולות ויורדות ונוצצות ברקיע. והן האותיות של ברפת כהנים, ואז תפלל תפלתו ויצא לדרך, ודאי שכינה מקדימה עמו. אשרי חלקו.

בשבא הבקר הזה, עמוד אחד נעוץ בצד דרום לתוף מתיחת הרקיע שעל גבי הגן, חוץ מאותו עמוד שנעוץ באמצע הגן. ועמוד זה מאיר באור של שלשה גונים מרקם בארגמן. באותו העמוד קים ענף אחד, ובאותו ענף נודמנו שלש צפרים, מתעוררות צפצוף לשבח.

פתח אחד ואמר, (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'. פתח השני ואמר, יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם. פתח השלישי ואמר, ממזרח שמש עד מבוא מהלל שם ה'. אז הפרז מקדים וקרא, הודמנו קדושים עליונים, אותם המשבחים את רבונם התתקנו לשבח היום. ואז נפרדים היום מהלילה. אשרי חלקו של מי שקם בבקר מתוף תשבחתה של תורה שלמד בלילה, באותו זמן של תפלת הבקר.

בתוב, (ישעיה כא) אמר שמר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעיני שבו אתיו. פסוק זה פרושהו על גלות ישראל שישוברים בתוף בני שעיר, וישראל אומרים לקדוש-ברוך-הוא: שמר מה מלילה - מה יהיה עלינו מהגלות הזו שדומה

נציצו דאתנון, דאתברון בהו שמיא וארעא. אי איהו ידע ברזא דאינון אתוון, דאינון רזא דשמיא קדישא, דארבעין יתרין אתוון, וידפר לון פדקא חזי, ברעותא דלבא. יחמי גו נהירו דנגהא דרקיעא שית יודיים, תלת לסטר מינא, ותלת לסטר שמאלא. ותלת ווין, דסלקין ונחתין ונצצי ברקיעא. ואינון אתוון דברפת כהנים, וכדין יצלי צלותיה, ויפוק לארעא, ודאי שכינתא אקדימת עמיה, זכאה חולקיה.

כד אתי האי בקר, עמודא חד נעוץ בסטר דרום, לגו מתיחו דרקיעא, דעל גבי גנתא. פר מההוא עמודא, דאיהו נעוץ באמצעו דגנתא. ועמודא דא, איהו נהיר בנהירו דתלת גוונים, מרקמא דארגוונא. בההוא עמודא, קיימא ענפא חדא, בההוא ענפא, אתעתדו תלת צפרין, מתערין צפצפא לשבחה.

פתח חד ואמר, (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי יי' הללו את שם יי'. פתח הננינא ואמר, יהי שם יי' מבורך מעתה ועד עולם. פתח תליתאה ואמר, ממזרח שמש עד מבוא מהולל שם יי'. פדין פרוזא קדים וקרי אתעתדו קדישי עליונין, אינון דמשבחון למאריהון, אתתקנו בשבחה דיממא. פדין אתפרשון יממא מן ליליא. זכאה חולקיה, מאן דקם בצפרא, מגו תושבחתא דאורייתא, דלעי בליליא. בההוא זמנא צלותא דצפרא.

בתוב, (ישעיה כ"א) אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעיני שבו אתיו, האי קרא אוקמוה ליה, על גלות דישראל, דיתבי גו בני שעיר, וישראל אמרי לקודשא בריך הוא, שומר, מה מלילה, מה תהא עלן מן

גלוּתָא דָּא, דְּדַמֵּי לְחַשׁוּכָא דְלִילָא. מַה כְּתִיב,
אָמַר שׁוֹמֵר, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָתָּא בְּקַר,
כְּבָר נְהִירְנָא לְכוּ בְּגֻלוּתָא דְּמַצְרַיִם, וְאַסְיִקְנָא
לְכוּ וְקָרִיבִית יִתְכוּן לְפִוּלְחָנִי, וְאוּרִייתָא יִהְיִית
לְכוּן, בְּגִין דְּתִזְכּוּן לְחַיֵּי עַלְמָא. שְׁבַקְתוּן
אוּרִייתִי, וְגַם לִילָה, אַעֲיִלְנָא לְכוּ בְּגֻלוּתָא (כ"א)

דְּבַבְל, וְאַסְיִקְנָא לְכוּ. שְׁבַקְתוּן אוּרִייתִי כְּמַלְקֻדְמִין, אַעֲיִלְנָא לְכוּ בְּגֻלוּתָא)
כְּמַלְקֻדְמִין. אִם תְּבַעֲיוּן בְּעֵיוֹ כְּמַה דְּאֵת אָמַר,
(ישעיה לז) דְּרָשׁוּ מֵעַל סִפְרֵי יְיָ וְיִקְרְאוּ, וְתַמְזַן
תְּשַׁכְּחוּן בְּמַה תִּלְיָא גְלוּתָא דְלְכוּן, וְגִאוּלָּה
דְלְכוּן, וְכַד תְּבַעֲיוּן בְּהָ, הִיא תִימָא וְתַכְרִיז
קְמִיִיכוּ. שׁוּבוּ אִתְּיוּ. שׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָתָא,
וּמִיד אִתְּיוּ וְאַקְרִיבוּ לְגַבְאִי. (נ"א וּבְרַחֵם דְּהָאֵי קְרָא)

וּבְהָאֵי קְרָא כְּתִיב, מִשָּׂא דּוּמָה. וְרָזָא דָּא,
בְּשִׂית דְּרַגִּין דְּנְבוּאָה (בְּחִמְשָׁה אֲרַחִין) אֲתַמַּר
לְנַבִּיאִי. בְּחִזְזִיָּה. בְּחִזְזִיָּין. בְּחִזְזִיָּין. בְּחִזְזִיָּין.
בְּדַבְּרִי. בְּמִשָּׂא. וְכִלְהוּ חִמְשָׂא פְּלְהוּ כְּמַאן
דְּחִמֵי כְּתַר פּוּתְלָא, הֵהוּא גְהִירוּ דְּנְהוּרָא.
וּמְנַהוּן, כְּמַאן דְּחִמֵי נְהוּרָא דְשִׁמְשָׂא מְגו
עֲשִׂשִׂיתָא. אֲבַל מִשָּׂא, הוּי, כַּד מְטִי הֵהוּא
נְהוּרָא בְּטוּרַח סְגִי וְאִיטְרַח מְלוּי עֲלוּי, דְּלָא
יְכִיל לְאַתְגְּלִיָּיא לִיהָ, כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (בְּמַדְבַּר י"א)
לְשׁוּם אֵת מִשָּׂא כָּל הָעָם הַזֶּה עָלַי. וּבְגִין כֵּן,
מִשָּׂא.

וְהָבֵא מִשָּׂא דּוּמָה, טוּרַח סְגִיָּאה, דְּלָא יְכִיל
לְאַתְגְּלִיָּיא וְאִיהוּ נְבוּאָה בְּלַחֲשׁוֹ,
וְקִיִּמָּא בְּלַחֲשׁוֹ. אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר הָכָא לָא
אַתְגְּלִיָּיא מֵאן אָמַר אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר. אִי
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִי נְבִיאָה מְהִימְנָא. אֲבַל
נְבוּאָה דָּא וְדָאֵי קִיִּמָּא בְּלַחֲשׁוֹ, גּוּ רְזָא
דְּמְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, וּמְגוּ רְזָא סְתִימָאָה,
נְבִיאָה מְהִימְנָא אָמַר, דְּלִיהָ הָיָה קְרָא קְלָא
בְּרָזָא דְּמְהִימְנוּתָא, וְאָמַר אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר.

לְחַשְׁכַּת הַלֵּילָה? מַה כְּתוּב?
אָמַר שׁוֹמֵר. זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
אָתָּא בְּקַר - כְּבָר הָאֲרַתִּי לָךְ בְּגֻלוּת
מַצְרַיִם, וְהַעֲלִיתִי אֲתָכֶם
וְקָרִבְתִּיכֶם לְעַבּוּדְתִּי, וְנִתְחִי לְכֶם
תּוֹרָה כְּפִי שְׁתּוֹכּוּ לְחַיֵּי עוֹלָם.
עֲזַבְתֶּם תּוֹרָתִי, וְגַם לִילָה -
הַכְּנַסְתִּיכֶם לְגֻלוּת (בְּכָל הַיְּעִלִיתִיכֶם.)

עֲזַבְתֶּם תּוֹרָתִי כְּמַקְדָּם, וְהַכְּנַסְתִּי אֲתָכֶם לְגֻלוּת)
כְּמַקְדָּם. אִם תְּבַעֲיוּן בְּעֵיוֹ - כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (שם לד) דְּרָשׁוּ מֵעַל סִפְרֵי ה'
וְיִקְרְאוּ, וְשֵׁם תְּמַצְאוּ בְּמַה תִּלְוִיָּה
גְלוּתְכֶם וְנִגְלַתְכֶם. וְכִשְׁתַּבְּעִיוּן
בְּהָ, הִיא תִאמַר וְתַכְרִיז לְפִנְיָכֶם:
שׁוּבוּ אִתְּיוּ. שׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה
שְׁלִמָה, וּמִיד אִתְּיוּ, וְקָרְבוּ אֵלַי.

(בוסוד דְּהַסְפִּיק הַזֶּה)

וּבְפִסְוִיק זֶה כְּתוּב, מִשָּׂא דּוּמָה.
וְסוּד זֶה בְּשֵׁשׁ דְּרַגּוֹת שֶׁל נְבוּאָה
(בְּחִמְשָׁ דְּרַבִּיִם) וְנִאֲמַר לְנַבִּיאִים:
בְּחִזְזִיָּה. בְּחִזְזִיָּין. בְּחִזְזִיָּין.
בְּחִזְזִיָּין. בְּדַבְּרִי. בְּמִשָּׂא. וְכִלְ
הַחֲמֵשׁ פְּלָן כְּמִי שְׁרוּאָה אַחַר
הַכְּתָל אוֹתוֹ הָאֹר שְׁמַאִיר, וּמַהֵם
כְּמִי שְׁרוּאָה אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ מִתּוֹךְ
עֲשִׂשִׂיתִי. אֲבַל מִשָּׂא הוּי כְּאֲשֶׁר
מְגִיעַ אוֹתוֹ אוֹר בְּטַרַח רַב וּמְטִרַח
עָלָיו דְּבָרֵי, שְׁלָא יְכוּל לְהַתְּגַלּוֹת
לוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר, (בְּמַדְבַּר י"א) לְשׁוּם
אֵת מִשָּׂא כָּל הָעָם הַזֶּה עָלַי.
וּמִשׁוּם זֶה מִשָּׂא.

וְכַאן מִשָּׂא דּוּמָה - טַרַח רַב שְׁלָא
יְכוּל לְהַתְּגַלּוֹת, וְהִיא נְבוּאָה
בְּלַחֲשׁ וְעוּמְדַת בְּלַחֲשׁ. אֲלֵי קְרָא
מִשְׁעִיר - כַּאן לֹא הַתְּגַלָּה מִי אָמַר
"אֲלֵי קְרָא מִשְׁעִיר", אִם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אִם נְבִיא וְנִאֲמַן. אֲבַל
נְבוּאָה זוֹ וְדָאֵי עוּמְדַת בְּלַחֲשׁ תּוֹךְ
סוּד הָאֲמוּנָה הַעֲלִיוֹנָה, וּמִתּוֹךְ
סוּד נְסִתָּר אָמַר הַנְּבִיא הַנִּאֲמָן שְׁלוֹ
הָיָה קוּרָא קוּל בְּסוּד הָאֲמוּנָה,
וְאָמַר אֲלֵי קְרָא מִשְׁעִיר, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (דְּבָרִים לג) וְזָרַח מִשְׁעִיר
לְמוֹ, וְלֹא כְּתוּב וְזָרַח לְשַׁעִיר,

משום שסוד האמונה כף הוא, דרגות מתוך דרגות, אלה פנימיים מאלה, קלפה בתוך קלפה, ומח בתוך מח.

והרי בארנו, שכתוב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון - הרי דרגה אחת. ענן גדול - הרי דרגה אחרת. ואש מתלקחת - הרי דרגה שלישית. ונגה לו סביב - דרגה רביעית. ואחר כך, ומתוכה פעין החשמל. ואחר כך, ומתוכה דמות ארבע חיות. הרי דרגות בתוך מדרגות (דרגות).

אף כאן, כשהתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, לא התגלה אלא מתוך דרגות הללו. מסיני בא - דרגה שהיתה יותר נסתר, ואחר כך הצטרכה להתגלות. ואמר וזרח משעיר - הרי דרגה אחרת שהיא יותר בגלוי, קלפה ששורה על גבי המח. ואחר כך, הופיע מהר פארן - הרי דרגה אחרת. ואחר כך, ואתה מרבבת קדש - זהו שבח של הכל. שאף על גב שהתגלה מכל הדרגות הללו, מאותו מקום שהוא עקר הכל, התחיל להתגלות ממנו. מאיזה מקום הוא? הוא מרבבת קדש, אותן דרגות עליונות למעלה. (למעלה) אף כאן אלי קרא משעיר - מאותה דרגה שאמרנו שנדבק למעלה.

שמר מה מלילה שמר מה מליל. שומר זה מטטרו"ן (שומר ישראל), וכתוב (משלי כו) ושמר אדניו יכבד, וזה הסוד ששולט בלילה. מה מלילה שמר מה מליל, מה בין זה לזה? אלא הכל אחד, אבל בחלק הזה שולט הצד האחר, ובחלק הזה לא שולט כלל. ליל צריך לשמירה, שכתוב (שמות יב) ליל שמרים הוא, ועל זה חסר ה',

(דף קל"א ע"א) כמה דאת אמר, (דברים לג) וזרח משעיר למו. ולא כתיב וזרח לשעיר, בגין דרזא דמהימנותא הכי איהו, דרגין מגו דרגין, אלין פנימאין מאלין, קליפה גו קליפה, ומוחא גו מוחא.

והא אוקימנא, דכתיב, (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, הא דרגא חד. ענן גדול, הא דרגא אחרא. ואש מתלקחת, הא דרגא תליתאה. ונגה לו סביב, הא דרגא רביעאה. ולבתר ומתוכה פעין החשמל. ולבתר ומתוכה דמות ארבע חיות הא דרגין גו מדרגין (כ"א דרגין).

אוף הכא, פד אתגלייא קדשא בריך הוא לישראל, לא אתגלייא אלא מגו דרגין אלין. מסיני בא, דרגא דהיה טמירא יתיר, ולבתר אצטריף לאתגליא. ואמר וזרח משעיר, הא דרגא אחרא, דאיהו באתגלייא יתיר, קליפא דשריא על גב מוחא. ולבתר הופיע מהר פארן, הא דרגא אחרא. ולבתר ואתה מרבבות קדש, דא שבחא דכלא, דאף על גב דאתגלייא מכל אלין דרגין, מההוא אתר דהוא עקרא דכלא, שרי לאתגלאה מגייה. מאן אתר איהו מרבבות קדש איהו, אינון דרגין עלאין לעילא, (לעילא) אוף הכא אלי קורא משעיר, מההוא דרגא דקאמרן, דאתדבק לעילא.

שומר מה מלילה שומר מה מליל. שומר דא מטטרו"ן, (שומר ישראל) וכתוב, (משלי כו) ושומר אדניו יכבד, ודא רזא דשולטא בליילא. מה מלילה שומר מה מליל, מה בין האי להאי. אלא, פלא חד, אבל בחולקא דא, שולטא סטרא אחרא. ובחולקא דא, לא שולטא כלל. ליל, אצטריף לנטורא, דכתיב, (שמות יב) ליל שמורים הוא, ועל

וזהו פשונכנס הלילה עד שחלק. מחצות הלילה והלאה שולט לילה בה', שכתוב ויהי בחצי הלילה. הוא הלילה הזה. (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר וגו'. ומשום כך, שמר מה מלילה שמר מה מלילה.

אמר שמר. מצאנו בספרו של אדם, מה בין ויאמר לאמר? ויאמר למעלה, ואמר למטה, ואל משה אמר - מי אמר? אמר שמר, זה מטטרון. אתא בקר - זו תפלת שחרית שהיא שלטונו של היום, אותו ששולט על הלילה. ואם תאמר שהוא בא לבדו ונפרד הזכר מהנקבה, הרי כתוב וגם לילה - שניהם כאחד, ולא נפרדים זה מזה לעולמים. וקול זה קורא במלים האלה: אתא בקר וגם לילה, שניהם מזמנים אליכם. מכאן והלאה, אם תבעיון בעיו. אם תבקשו בקשתכם בתפלה לפני המלך הקדוש - בעיו, התפללו ובקשו בקשתכם ושובו לרבונכם. אתיו - כמי שעתיד לקבל את בניו ולרחם עליהם. אף כך הקדוש ברוך הוא, בקר וגם לילה קרא ואמר אתיו. אשרי העם הקדוש שרבונם מבקש עליהם וקורא להם לקרבם אלי.

ואז העם הקדוש רוצים להתחבר ולהכנס לבית הנקסט, וכל מי שמקדים בראשונה, מתחבר עם השכינה בחבור אחד. בא וראה, אותו ראשון שנמצא בבית הנקסט (ומאריך בבית הנקסט) - אשרי חלקו, שהוא עומד בדרגת צדיק עם השכינה. וזהו סוד (משלי ח) ומשחרי ימצאני. זה עולה במעלה עליונה. ואם תאמר, הרי שנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא בא לבית הנקסט ולא מוצא שם עשרה, מיד כועס. ואתה אמרת, שאותו אחד שמקדים, מתחבר

דא חסר ה', ודא איהו כד עאל ליליא, עד דאתפלג. מפלגו ליליא ולהלאה, שלטא לילה בה' דכתיב ויהי בחצי הלילה. הוא הלילה הזה. (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר וגו'. ובגין כך, שומר מה מלילה שומר מה מלילה.

אמר שומר. אשפחנא בספרא דאדם, מה בין ויאמר לאמר. ויאמר לעילא, ואמר לתתא, ואל משה אמר. מאן אמר, אמר שומר, דא מטטרון. אתא בקר, דא עלותא דשחרית דאיהו שלטנו דיממא, ההוא דשליט על ליליא. ואי תימא דאיהו אתי בלחודוי, ואתפרש דכר מנוקבא, הא כתיב וגם לילה, תרווייהו פחדא, ולא מתפרשין דא מן דא לעלמין. וקלא דא קרי במלין אלין, אתא בקר וגם לילה תרווייהו זמינין לגבייכו.

מכאן והלאה אם תבעיון בעיו. אם תבעיון בעותכון בצלו קמי מלכא קדישא, בעיו, צלו ובכו בעותכון, ותובו לגבי מאריכון. אתיו, כמאן דזמין לקבלא לבנוי, ולרחמא עלייהו. אוף הכי קדשא בריך הוא, בקר וגם לילה, קרא ואמר אתיו. זפאה עמא קדישא, דמאריהון בעי עלון, וקרא לון לקרבא לון לגביה.

כדין עמא קדישא, בעאן לאתחברא, ולאעלא בבי פנישתא. וכל מאן דאקדים בקדמיתא, אתחבר בשכינתא בחבורא חדא. תא חזי, ההוא קדמאה דאשתכח בבי כנישתא, (ואורד בבי כנישתא) זפאה חולקיה, דאיהו קיימא בדרגא דצדיק בהדי שכינתא. ודא איהו רזא (משלי ח) ומשחרי ימצאני. דא סליק בסליקו עלאה. ואי תימא, הא תנינן בשעתא דקודשא בריך הוא אתי לבי כנישתא, ולא אשכח תמן עשרה, מיד כועס. ואת אמרת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב ה'ש"ר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784